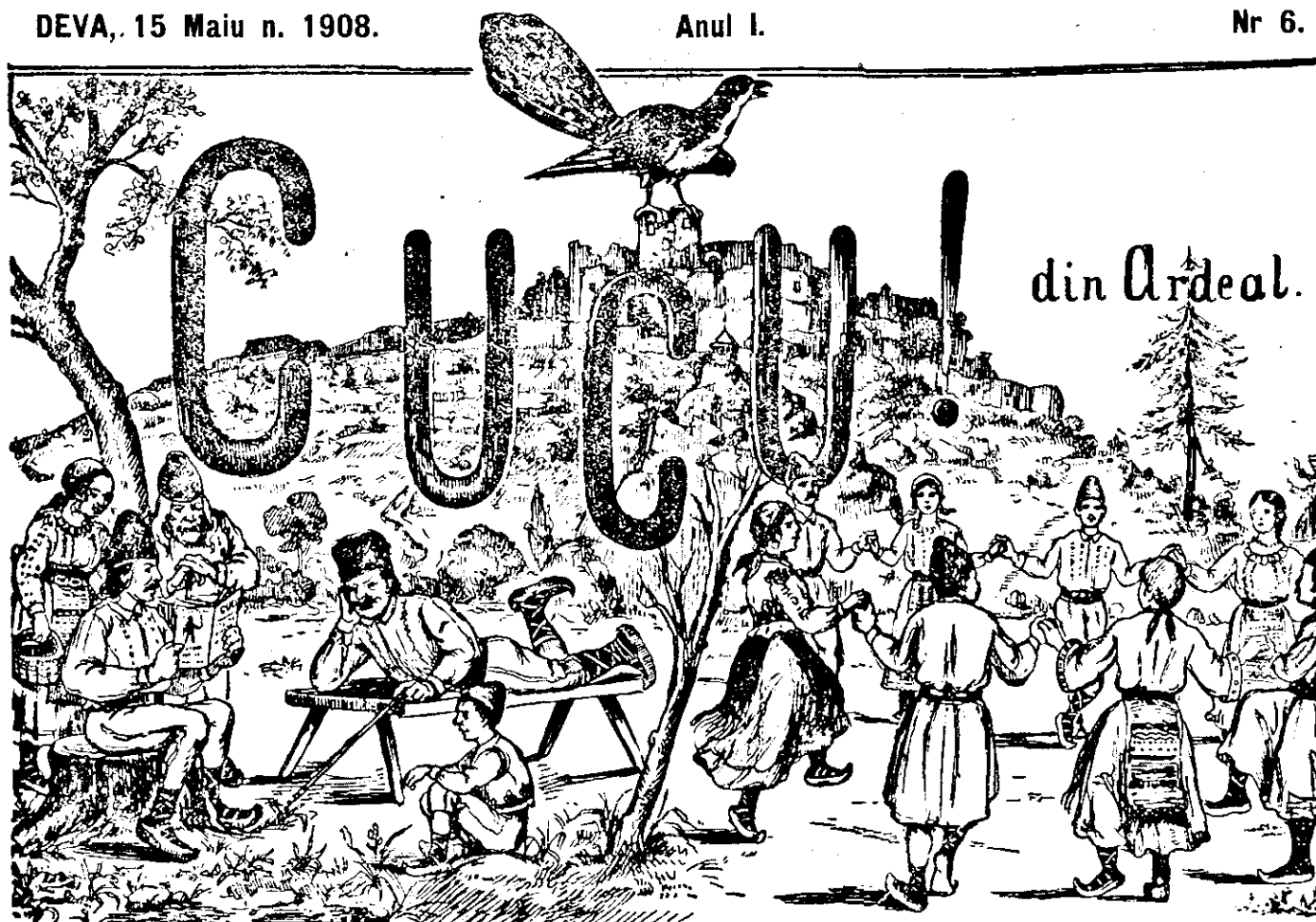

FOAIE UMORISTICĂ ȘI DE LITERATURĂ POPORALĂ CU ILUSTRAȚII.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ: LA 1 ȘI 15 A FIECĂREI LUNI STILUL VECHIU.

Redacția: Arad. Fejsze utca 32.

Aici să trimită tot, ce privește
redacția: manuscrise, foi și altele

Redactor responsabil:

NICU STEJĂREL în ARAD.

Proprietar și editor:

BANCA „INDUSTRIA” în DEVA.

Abonamentele, inserțiunile și tot ce
privește administrația să se trimită la
Administrația „Cuen din Ardeal”, Deva.

PREȚUL ABONAMENTULUI: Pe un an 4 coroane, pe $\frac{1}{2}$ an 2 coroane, pe $\frac{1}{4}$ an 1 coroană.

Dr. Trăznilă din Bihor.

Un prieten mi-se laudă mai anii trecuți, că a umblat multă lume și țară, și că a văzut fel și fel de mirăzenii.

— Bine mă — i-am zis, — dacă ai făcut așa călătorii, de ce nu te pune dracu la scris, să vadă și cei cu ochi, și să audă și surzii. că pe unde ai umblat și ce ai pățit? — Și nu i-am dat răgaz, până nu mi-a făcut făgăduș, că va scrie.

S'a ținut de vorbă. A scris. După scrisele lui m'a umflat și pe mine dorul de ducă.

Și m'am dus. Nu însă prin țări străine, ca dascălul din Galșa, care fusese până la Constantinopol. Pe acolo însă așa s'a schimbat, dela re-
întoarcere că chiar Românii de pe vapor erau să-l

dea hrană lupilor de mare. Toți să fereau de el ca de dracu.

Văzând el atâta dragoste și simpatie, i-a venit poftă să se uite în oglindă, ca să vadă ce mutră are, de a produs atâta respect și simpatie?

Când dă de oglindă, gata să cază de pe picioare.

— Ce mama dracului — își zice în sine — oare pe mine mă văd, ori e în locul meu atare bașibozuc din Africa? Așa negru n'am fost nici când, așa sfârșit — schelet — nici odată, așa bărbos și mustecăcios nu țin minte și așa prost — în viața mea. — Acum am înțeles pentru ce s'a manifestat atâta simpatie pentru mine.

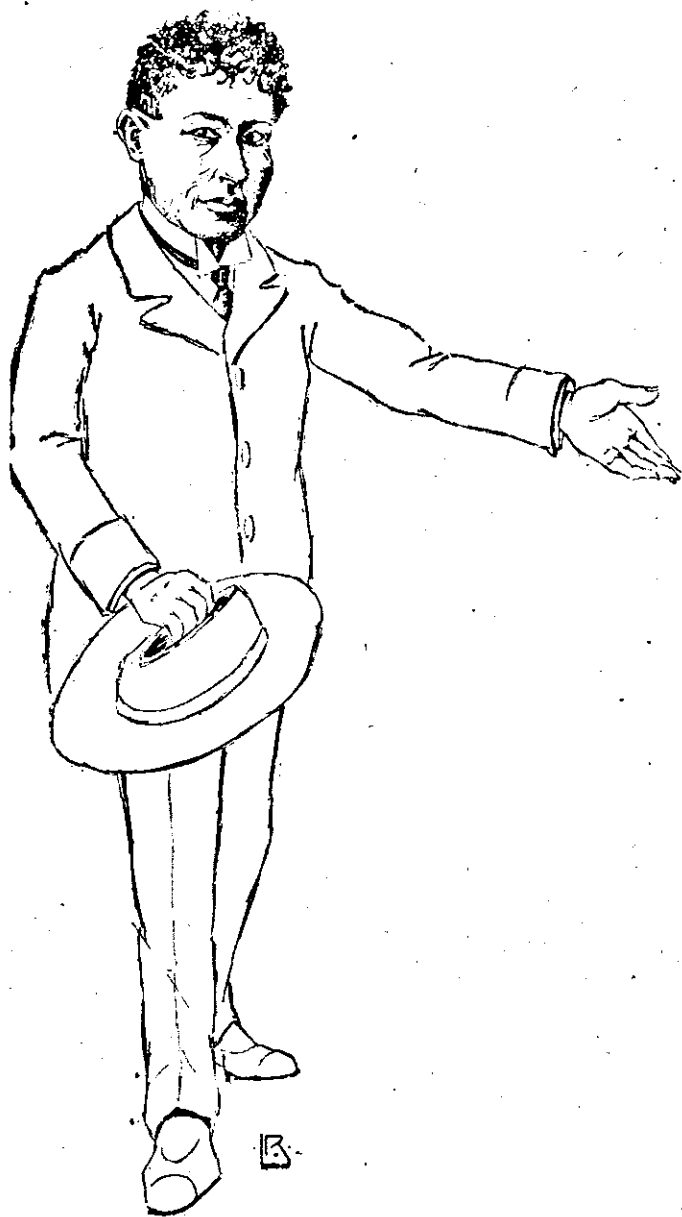
Eram al dracului de simpatic!

De aceea se feriau chiar Românii de mine. Îi auziam șoptind românește și privindu-mă tur-

cește, dar nu înțelegeam ce zic. Observam că li-e frică de mine. Măcar ei nu știau, că mai fricos decât mine, nime nu era pe vapor.

De la o vreme mi-am luat inima 'n dinți, curagiul în pantaloni și m'am apropiat de ceata Românilor, m'am recomandat, cu cap plecat, le-am spus cine sunt, ce sunt și că abia apuc să mă văz acasă. Apoi om să fie, cine m'a mai vedea pe mine în țara turcească.

I-am întrebat apoi, că ce șopteau de mine, și de ce mă priveau cu atâta dispreț?...

— Păi, uită d-le, — îmi zice unul — bandiții greci, omor fără milă pe frații nostri din Macedonia. Chiar acum s'a lătit vestea, că unul din căpeteniile hoților greci, a plecat spre România, ca să ucidă și acolo. — Dupăcum era el descris în foile turcești, noi credeam că ești dumniata!

Un hohot de risete!

De aceea repet: om să fie cine m'a mai vedea pe-acolo»

*

Bogăt și bine, că eu nu m'am dus în țări străine, ci m'am mulțămît să văd unele părți și plaiuri din frumoasa noastră țară!

Mi-am luat de tovarăș un poțoc, un fel de dobitoc cu ceva mai mare decât mine, căruia muritorii îi zic și guzgan cu coadă lungă, iar prietenii și cunoscuții îl poreclează: «Frate Gusti!» — Și apoi haid, până în fundul Bihorului! — În gara Aradului ne-am urcat în tren, și am cutreierat frumoasele câmpii până la Oradea-Mare. De sine înțeles, că la toate stațiunile, eu întrebam după vin, poțocul dracului după apă!

Ajunși în Oradea-mare, am tras la un hotel unde am mâncat și beut până ni-se umflase burta cât broasca care văzuse boul.

Vinul era foarte bun. Se cunoștea însă pe miros, că el n'a clocit nici când în sinul strugurilor.

Din Orade, ne-am dus la Beiuș.

← Căldurile mai scăzuseră, că mă rog era luna lui «Pârjol» (August). Și dacă Iuliu are drept la numirea de «Cuptor», atunci mai ales August are drept la numirea de «Pârjol».

Dar nu pentru aceea au scăzut căldurile pentrucă eram în luna lui Pârjol, ci fiindcă trenul o lua la dealuri, prin păduri umbroase. Sate mai mici și mai mari, resfirate, ca făina orbului pe coline, dau ochilor înholbați o frumoasă panoramă. Poțocul meu se întinsese pe o laiță și horcănia de credeai că mâna o turmă de gră-suni.

Pe la stațiuni o mulțime de fetețe drăgălașe îmbiau călătorilor apă răcoritoare și poame gustoase.

La Rogoz stă trenul mai multișor. Aici ne-am dat jos, ca să ne mai întindem labelle și poțocul să-și netezească părul. Apoi am mai cumpărat pere dela o fetiță de Român, frumușică și drăguță, de ți fugiau ochii după ea. Avea ochi negri pătrunzători. Se supăra rău când o agrăiau în limbi străine. Fetița asta drăguță purta un costum crișănesc, ști coalea la chip și formă.

N'ar schimba ia costumul făcut cu atâta gust de mârutele ei, nici cu cele 300 de fuste (rochii) ale vice-reginei din China: nevasta lui Li-Hung-Ciang-Ciung-Pung, împodobite cu 500 gal-

beni; nici cu hainele de mireasă a moștenitorului de tron din Japonia.

Dar trenul flueră, și noi pe 'ntrecute la vagoane, mai aruncând câte o privire după frumoasa Crișană.

Dela Holod în partea dreaptă se întinde o frumoasă câmpie «Cheșa» cu sate mărunte și dese și cu un turn turcesc de pe la anii 1500.

Pe când ajungem la Șoim, era de cătră seară. Soarele arunca razele sale aurii întinse de după un nor alb, ce se vedea peste turnul bisericuței din Șoim.

Blânda lună, se ivește și ia la răsărit, și se urcă pe bolta ceriului, ca o regină stăpânitoare, strălucind și ogindându-se în apa verzuie a Crișului, încungiurat de sălcii tufoase.

Fermecați de faimosul amurg ne trezim, — adecă să trezește adormitul de poțoc — că suntem ajunși la Beiuș.

Lume multă se dă jos și o ia spre oraș. Urcăm și noi într-o birje, și dăm înainte. Eram găzduți la rudeni.

O familie română, ca a lui nenea Ilarie Crișan, rar se mai găsești.

Nenea Ilarie e meșter argăsitor. Mare meșter și multe calfe ține. «Calte bune, cost bun, așa maistore!»

La el am stat o săptămână. Gazdă bun, cost și mai bun, de lucru nimica... Cum nu-i sta?... Mai ales poțocul meu se smomise la grăunțe.

După ce am isprăvit cu cercetările prin oraș, am luat-o pe spate.

În B.-Lazuri, nori grei se grămădeau tot mai mult deasupra hotarului, și abia ajunși acasă la unul dintre cei mai bravi notari ce am avut noi cândva... Dumnezeu să-l ierte pe Teodor Oancea! S'a descărcat o groaznică tempestă cu vifor, grindină și rupere de nori.

Ferbea și bubuia văzduhul ca un iad!.. Năvălea apa dela deal ca turbată și ducea cu sine tot ce-i stătea în cale: garduri întregi, stâlpi, porți, uși, tot felul de instrumente, până și stoguri de grâu, câpițe de fân etc.

Grindina pe la satul Negru spărsese până și acoperișul de șindrilă; peste porumbiște credeam că au trecut năvălirile tatare.

«Tempestatea a trecut,
Marea este lină,
Dar bietul corăbier
Ne'ncetat suspină!»

Așa erau și bieții locuitori de pe acolo.

Eu mă temeam că apa va duce și pe bietul meu poțoc! Dar a scăpat ca prin minune într-o gură (pivniță) cu vin!

Mâne zi am luat-o spre «Stâna de Vale», la acest minunat loc de cură climatică. Călătoria până acolo, deși obositoare, căci ai să mergi 4-5 ciasuri, dar e foarte plăcută și recreatoare, că mergi tot prin păduri seculare, cu fagi și brazi, de mărime uriașe.

Trecând astfel muntele Bihorului te cobori spre marea «Stână de vale».

Aici, apoi să inspiri aier de munte și să bei apă din «Izvorul minunilor».

De-asupra «Stânei de vale» sunt înșirate pe coaste stânile ciobanilor, cu caș, lapte, zăr. Să tot mănânci și să bei, dacă ai — parale!

Am fost, am văzut și am venit!

Ce să-i faci, dacă ministrul de finanțe — s'a dus de-acasă!

— «Bogăt și bine!» — cum zic bihoreni, că noi mâne-zi — ne trezirăm iarăși în Beiuș.

Iar dela Beiuș spre Orade și Arad.

Pe drum ni-s'a asociat și niște Unguri, dar de cei buni patrioți, cară știau bine și românește. Sau început anecdotele.

A venit vorba apoi despre frumsețea limbilor. Ungurul nostru ținea sus și tare că nici o limbă din lume nu-i așa frumoasă ca a lor.

— Sunt frumoase și altele zicea el — dar nu ca a noastră!

Noi firește îi răspundeam cu proverbul: «Tot țiganu-și laudă calul».

Văzând eu, că ungurul nu se înmoaie, i-am pus următoarele întrebări:

— Să-mi spui d-ta, cum să zice ungurește secretar?

El: «Titkár».

Eu: «Așa ziceți acum, dar cum ați zis mai de demult?

El: «Titoknok».

Eu: Acum dacă secretarul are nevastă, aceea va fi: ti-tok-nok-né. În plural: ti-tok-nok-nék. Declinat în dativ va fi: ti-tok-nok-nék-nak...

Apoi se mai zică cineva, că nu e sonoră o limbă care are atâtea «tok, nok, nek, nak!».

Alt exemplu: cum vei zice ungurește: cinci greci, cinci turci au dejunat de cinci-ori-cinci bostani.

El.: Öt görög, öt török, ötször öt tököt fröstökölödzött.

Alt exemplu:

— Cum ziceți voi în general către cățuni?

El.: Lábbeli.

Eu: Dar către ce e prin casă, cum ziceți?

El.: házbeli.

Eu: Atunci de bunăsamă, către aceea din ce să bea berea veți zice serbe-li!..

Dar și el mi-a dat două propoziții, cari ori dincătrău cetite dau tot același înțeles, d. ex.: «kár a kanpapak a rák!» (E păcat să dai călugărului raci). și: «Indul a görög aludni». (Pleacă greul la culcuș).

La acestea nu i-am știut aduce contra dovedi, și așa «el» a rămas — și eu l-am lăsat cu toată dragostea să se mândrească și mai departe cu limba lui cea atât de sonoră!

— Eu —

Moș Toader — Gurăspartă.

— Din Lărmuiești. —

Am fost în sărbătorile Sfințelor Paști la un concert. Foarte mult mi-au plăcut cântecile frumoase, dar mai mult m'a înveselit un păcurar ce venise dela munte cu căciula cât o oaie și cu bunda întoarsă.

Ajuns apoi la mijloc, tot cântând, își lăpădă căciula și bunda și începu să vorbească, încât ne dureau fălcile de râs.

Mi-am însemnat tot ce a cântat și vorbit, și ca să vă petreceți și voi care știți carte, iată vi-le pun înainte. Ascultați:

CIOBANUL.

— Monolog comic — cu cântece.

(Până a nu eși pe scenă, începe a cânta.)

Măi ciobane dela oi,
Măi ciobane, măi!
Tu n'ai frică, nici nevoi.
Măi ciobane, măi!

Tu dormi pe paturi de flori,
Măi ciobane, măi!
De cu seară până'n zori,
Măi ciobane, măi!

Când revarsă zorile,
Măi ciobane măi!
Tu atunci scoți oile
Măi ciobane măi!

(Vorbeste:)

Bună seara, să Vă dea Dumnezeu! boieri și cocoane!

Iată-mă, am venit și eu, să vă întreb de sănătate și să văd, că ce mai faceți d-voastră pe aici, prin nădușitele acestea de orașe; — Și să vă spun, că sus la munte, traiul e cu mult mai dulce. Acolo e omul treaz ca paserea, liber ca gândul, sănătos ca bradul și sprinten ca cerbul; — și-i scutit de năcazurile și păcatele lumii acesteia.

Priviți la mine și vedeți, că sunt rumen la față ca cireașa de la Rusalii și ca frăguța ori căpșunele de sub tufă, ceți face pare că cu ochiul . . .

Priviți, ici, la față, obraz de bujor, să-l tai cu'n fir de iarbă!

De tare? — Ias' pe mine! Că m'aș pune la trănțele și cu leul codrilor.

Priviți ici la brațe de Român! De ar ști vorbi ursiul hăl mare, mătăhala de sub stânca Craiului. Vi-ar spune de câte ori a simțit loviturile toiagului meu, măsurate pe spinarea lui de aceste brațe! . . .

Așa zău! boieri și cocoane! În munți e viață, în munți e patrie liberă, cum zice cântecul:

„Cine vrea să aibă țară,
Mă urmeze'n munți afară?”

Așa și eu: în munți m'am născut, în munți am văzut soarele, o căprioară m'a nutrit cu laptele ei și filomelele mă adormiau cu, glasul lor farmecător. În munți am crescut pentru aceea mă și numesc cu mândrie:

«Puiul munților!»

Munții sunt lăcașul meu, pajiștea verde culcușul meu, «Bălan» și «Năzdrăvan» tovarășii mei credincioși iar turmulița de oițe îmi este averea cea mai dragă!—

Am însă și dușmani: lupu-lupu, sireacul de el, mi-e dușman de moarte. Eu însă nici nu gândesc la el, că doar măciuca asta e cel mai bun leac pentru spinarea lui. Când fac odată așa (învărte bățul, și fluier una (fluieră în degete) apoi Bălan și Năzdrăvan sunt mai vrednici de slujba lor decât jardarmii, care caută un an de zile după un hoț de găște! Ha, ha, ha! (râde!)

Așa zău boieri și boierite, sărutav'aș în gu... (se lovește cu palma peste gură și zice): Pune Doamne pază gurii mele!....

Ori cum se zic, ca să vi-o nimeresc mai bine la inimă, că zău, n'aș schimba cu craiul lumii!—

Ca turma mie sănătoasă și grasă. O scot dimineața la pășune, și o las apoi în grija lui Bălan et Comp: Așa am văzut scris la un jidan pe boltă...

Iar eu mă pun la umbra stejarului și mă dragostesc în pace cu Ilinca lui Bujor. Nu i-ați auzit de veste?... Ilinca cea oacheșă, cu sprânceana lată...

N'o cunoașteți?— Că la munte o cunoaște fie-care firicel de iarbă și e soră bună cu toate paserile cele cu glas îngeresc.— Doamne! ce mai pui de fată; s'o sorbi cu lingura și s'o bei cu oala!—

Păcat, că n'o cunoașteți! Când m'a rănit ici (arată la inimă) eram p'aci-p'aci, să părăsesc pentru ea: și munții, și turma, și câni,... Să mă despart de toate și să vin aici la oraș, printre DVoastră... Să mă îmbrac și eu în haine strimte și să mă înțepenesc și eu cum am văzut adineori p' aici pela DVoastră pe niște Domnișori cu oale negre 'n cap!—

Era să mă iea dracu de răs!—

Ilinca 'mi zicea să tac, că la oraș așa-i modal!— Să le fie de bine!

Dar m'a ferit D zeu de o pacoste ca asta.

A venit Ilinca la munte, și acum nimic nu ne tulbură pacea și traiul nostru!—

Dar am o capră blăstămată, și ea 'mi face mai mult năcaz de cât toată turma. Că nu mai are stare, n'o mai prinde vrecea, ci cât e ziulica Domnului de mare, mi-se urcă pe vârfurile stâncilor, departe de turmă....

Oița?... e blagostovită de D-zeu, că i bună ca pânea ce mânânci și paște liniștită.

Le și cânt draguțele de oițe iac' așa: (cântă!)

Frunză verde peliniță

Bâr oițe, bâr!

Dragă mi oaia pleviță

Bâr oițe, bâr!

Cu mărgele la gușiță

Bâr oițe, bâr!

Cu pantlice la cornițe

Bâr oițe, bâr!

Dragele Oițele

Bâr oițe, bâr!

Nu-s ca coconițele

Bâr oițe, bâr!

Ele nu știu înșela

Bâr oițe, bâr!

Cum fac coconițele,

Pela Lipova!

(vorbește).

Și oițele dragile mele, se adună în jurul meu și ascultă cu drag.

Apoi Nicu, Ilinchii, e mare meșter de fluier. Când mi ți-l pune la gură și începe câte o doină din vremile cele vechi, te rămă nu știu cum pe la inimă, îi-se nălucesc parcă înaintea ochilor legiurile romane cu vulturii lor, și ți-se ridică peptul cu mândrie simțind că ești urmaș al străbunilor Romani!...

Paserile înceată de a cânta, florile își pleacă capetele și așa ascultă la fermecătoarea doină română, ce iese din fluierul lui Nicu!...

Acela i cântec, boieri DVoastră, dar nu miorlăiturile împrumutate dela nemți și alte neamuri, din lumea noastră!

Alelei doamne! dar tare s'a mai schimbat lumea de acum. Dacă s'ar scula bătrânii, n'ar mai cunoaște nici pe Toader al Saftii din Pipirig, nici pe Mărioara Sandului din Lipova.

Ei, boieri și cocoane, rele vremuri trăim. Și numai de atunci, de când boierii s'au înțepenit și baronizat, iar cocoanele se înbracă în solzi de pește și piei de bălauri — și mânâncă plăcinte cu spumă în loc de brânză și urdă!

Nu e așa de mult, decând am fost în coco-nul boier cu un caș, care era mai pe ales, că doară știți DVoastră, că Românul când face cinste, apoi: ori face — ori se lasă! și boierul se bucura mult și mă încărcă cu cinste și cu taleri de cei nemțești. Că ținea mult la cinstea ce-i făceam.—

Acuma însă?... Azi?... pe bună cale nici nu mai știu boierii că oare ce bazaconie o fi fiind și cașul acela? Iar coconita văzându-mă cu cașul, numai ce'mi dă: „Hei, Baciule! dar mari ouă mai au vulturii pe la munte!”

Acum nici nu mai ferb cocoanele pe acasă, ci ies afară și strigă una, apoi vine un năhutăr de om cu căciulă de pânză, ori hârtie în cap, de crezi că-i o stahie bună să sparie paserile dela grăunțe... Acela e făcătorul de mâncări. Apoi ce mai mâncări! tot cu zachăr și dulceturi.

Odată am mâncat și eu, dar știu că m'a tăiat mătricea de era să mă tăvălesc pe iarbă verde!

Pentru aceea or fi unii boierași așa de sfârșiți, palizi și — galbeni de grași.

Destul mă rog, că numai la munte e traiși viață românească!

De aceea eu, sătul de viața dela oraș, Vă las să vă năcăjiți în pace și mă întorc vesel la munți și turmă, cântând așa: (cântă.)

„Oaia mea cea românească
Măi ciobane măi!
Mult e blândă și voioasă
— Măi ciobane măi!
Eu mă 'ntorc iarăși la turmă,
Măi ciobane măi!
Și Vă las cu voie bună
Măi ciobane măi!

Nicu Stejărel.

ANECDOTE.

„Țara ungurești“.

Auzise Ungurul din țara românească despre «țara ungurești»

Acolo-i de ei, că acolo-s colacii pe garduri.
A plecat deci, luând cu sine un câțel și o ploscă de vin.

La graniță se întâlnește cu un Român.

— Da unde mergi jupâne, așa de țănoș?

— La «țara ungurești», răspunse ungurul cu fală.

— D'apoi dacă mergi la țara ungurești, cu o să faci cu plosca aia de vin?

— Bagam la el vin roș.

— Da câțelul de ce-l mai duci cu d-ta?

— El se muncam ciontele.

După un an de zile se întâlnesc iarăși la graniță.

— Da de unde vii așa dăbălăzat jupâne?

— Dela țara un-gu-rești.

— Hm, da ce aduci în ploscă?

— Apă!

— D'apoi îmi pare că aveai și un câțel?

— Muncat pe el!

— Să-ți fie de bine!

Dirlea George. Galșa.

Epigramă.

Eu pe scurt ți-am spus-o ție:

«Te iubesc cu un cuvânt,

Iară tu mi-ai răspuns mie:

«N'am ce face c'un cuvânt».

(Costă)

În școală.

Eleul: Mă rog d-le învățător, care comitat se chiamă «Maraoltul»?

Inv.: Prostule! Ce întrebi așa ceva, ce nu există.

El.: D'apoi pentru ce este «Maramurăș»?

Inv.: Aveți voi boi, Petre?

El.: Avem.

Inv.: Câți boi aveți?

El.: Trei boi avem.

Inv.: Cum se poate, eu știu că voi numai 2 boi aveți.

El.: Da, însă mama, când vine tata în patru picioare dela birt, zice: «dute Petre deschide ușa grajdului, să băgăm și boul acesta, să se culce!»

(Din religie — Dumineca la ascultare)

Inv.: Pentru-ce zicem în «Tatăl nostru»: Pânea cea de toate zilele dăne-o nouă astăzi?

El.: Pentru ca să avem pe mâne la lucru.

(Din istoria naturală).

Inv.: Pentru-ce nu au peștii glas?

El.: Pentru ca să nu-i audă pescarii.

(Minciuni ferte):

Inv.: Să-mi spui tu Ionel, ce face mamă-ta în culină?

El.: Ferbe minciuni.

Inv.: Cum așa?

El.: Așa a zis tata când a plecat de-acasă: că până vine el poate ferbe tot minciuni.

Precaut.

Crișmarul (câtră oaspele, care de regulă avea obiceiul a storce până la măduvă vinul din bietul păhar; iar berea o suga pân la nemurire stângându-și arzătoarea sete și petrecându-și până dădea cu barda 'n lună și cu picioarele 'n stele): Cum se poate d-le, că azi așa puțin bei?

Oaspele (înghițind sec și fluierând a pagubă):

«Hm, nene, pentru că azi a uns acasă treptele, cu lac și mie teamă să nu mă văd de două ori...»

*

In pădure.

Un țigan întâlnește în pădure pe un român și-l întreabă:

— Rumânyică mâncutc, câte șasuri o hi?

— Tocmai acum a bătut unu la ciasul turnului din sat — și zicând îi și trase o palmă zdravănă granciului, care depărtându-se chelălăind zicea:

— Uuf dgevlo, binye că fu numai la h u n u

— că dge iera la 12, haponi dgirept 12 palmi căpăta șinstitul meu hobraz.

Hora țăranilor.

Ferește-mă draguț Doamne,
De muierea cea cu toane;
De muierea beutoare
Și de cea lingușitoare!
Cea cu toane, bate-o Doamne,
Nici nu lucră nici nu doarme
Și mă satură cu foame!
Iar muierea beutoare
E ca măța stricătoare:
Măța 'mi linge laptele,
Ea 'mi fură bucatele.
Săracile dragostile
Ciripesc ca paserile.
Trec prin tină, nu să'ntină'
De tinăr voinic s'alină;
Trec prin apă nu se 'neacă
De tinăr voinic se leagă!

BIBLIOTECĂ
MUNICIPIALĂ
ARAD

Săracă dragoste dulce,
Pe strimță vale mă duce;
Săracă dragoste largă
Pe strimță vale mă bagă!
Ascultă mândruța mea,
Cum eu ție ți-oi cânta
Cântați-oi cânteci de-a mele,
Să'ți fie mândruță, jele,
Fie'ți jale și bănat
Că de-acum noi ne-am lăsat.
Frunză verde de bujori.
Are maica trei nurori:
Una de harnică mare,
Își spală iia 'n căldare;
Iară una de vestită
Intr'o zi mănânc-o pită;
A treia-i mai lucrătoare
Că doarme stând în picioare.

Fetești.

Samson Cioara.

 Să sprijinim
arta română!

10. 11. 1919

Onor. public român!

În speranța, că vom face un bun serviciu on. public român din loc și jur, am deschis o Tipografie românească în Deva sub numele:

Tipografia „Sfântul Ioan“

a băncii

„INDUSTRIA“

Strada: Székely nr. 18.

arangiata fiind cu materialul cel mai nou, rugăm on. public a-și pune toată încrederea în întreprinderea noastră, și a ne încuragia cu comande atin-gătoare de această artă. Promitem serviciu prompt executare cu gust, prețuri cinstite.

Semnăm cu deosebită stimă:

ADMINISTRAȚIUNEA.